

Tasca a fer

Ni com a suposició tan sols podem admetre que el dia de la votació de l'Estatut el poble es mostri amb l'indiferentisme de les passades eleccions complementàries.

De totes maneres no seria per demés la mobilització dels homes que en la prop passada campanya electoral es desplaçaren per les terres de Catalunya en romiatge de propaganda.

Es necessari que sàpiguen els pobles l'alt significat de l'Estatut per evitar una acceptació formulària que ens posaria en evidència davant dels detractors de Catalunya. Que sàpiguen els timorats i els recelosos que l'Estatut no és cosa de partit ni de tendència i que els catalans, tots, absolutament tots, tenim el deure de votar-lo.

Seria una vergonya que pesaria damunt nostre com un anatema si de les urnes només en sortís una majoria relativa: ha d'ésser unànime. Cal que es convencin Ebre enllà, majorment els que han fet befa i obstrucció cada vegada que la veu de Catalunya reclamant el que de dret li pertany s'ha fet sentir, que no era desig de quatre intemperants, sinó voluntat ferma de tot un poble.

Per això cal repetir la croada de la campanya electoral. Cap recó de la nostra terra no deu ésser oblidat o negligit. Cal que l'entusiasme i el patriotisme sobradament polsat no hagi minvat gota, ans s'hagi abrandat en flama immensa, auguri prometedora que Catalunya està mobilitzada per cumplir el seu deure.

Es hora de convèncer als corifeus del règim caigut, que amb els seus tòpics anticatalans, amb tot i ésser prou explícita la nostra voluntat, s'han entestat en servir d'entrebancadors i seguiran essent-ho en aquests moments de comprensió i cordialitat, que no era una fracció política que demanava sinó anhel de tot un poble.

Només hi ha els refiats i els apàtics que viuen aqueixa hora històrica de la nostra llibertat amb el seu innat tantsemdóna, per això és necessari emprendre una activa propaganda per tots els indrets de la nostra terra. Mobilitzat aqueix nucli, dissortadament nombrós, podem esperar confiats el resultat del plebiscit.

PONCELL

Tècnica i política

Deia l'Indaleci Prieto en la penúltima sessió del Congrés del Partit Socialista, que quan es reuneixen una colla de savis la suma de sabiduria dóna la imbecilitat. Això és una manifestació que exterioritza el menyspreu que els polítics superficials experimenten per la tècnica en qüestions de govern. També hi ha tècnics que rebutgen l'eficàcia de l'element polític. Ni una cosa ni l'altra, sinó una coordinació del principi de democràcia, representat pel polític i el principi d'eficàcia representat pel tècnic.

La suma de savis—senyor Prieto—no dóna la imbecilitat. La imbecilitat la diu vostè. No ens estranyí, però, que l'home que ha declarat públicament, en un geste d'inexplicable modèstia, la seva carència absoluta de tècnica en qüestions d'hisenda, tingui aquesta aversió als savis i als tècnics. Aquest senyor sembla oblidar—si és socialista ortodoxe—que Carles Marx i Rodbertus eren dos tècnics de l'economia i que sentaren els principis bàsics, clàssics encara avui, del socialisme que ell professa. Però en el senyor Prieto es realitza la paradoxa—corrent per altra banda—que no li fa falta, li sobra, allò que li manca: la tècnica. És la postura de l'inhel·ligent que afirma que l'inhel·ligència no serveix per res i de l'ignorant que creu que la ciència no té cap valor.

Amb aquest menyspreu per la tècnica ha pogut decretar la suspensió del Mercat Lliure de Valors—novament obert—, ha pogut perquè el govern considerés que no devia intervenir en la qüestió del Banc de Catalunya perquè és una banca privada, i moltes estupideces més.

No ha notat el senyor Prieto que avui la vida econòmica i política dels pobles i dels individus té de cada jorn, una tendència més forta de desindividualització i a l'ensems de socialització. Segurament que fa seixanta anys un fet que es produís en una entitat comercial o financiera no tenia l'enorme rea-

sonància social que té avui. Els seus efectes restaven reclosos en un àmbit de reduïdes dimensions. Avui, però, la vida s'ha complicat de tal manera; el teixit de les relacions funcionals d'institucions, corporacions, entitats bancàries i industrials és tan tupit, tan compacte, que ha esdevingut d'una extrema sensibilitat a qualsevol sacudida iniciada en un punt qualsevol de la seva textura. Així veiem que després de la guerra la major part de les qüestions que fa anys s'haurien resolt en l'àmbit exclusiu d'una nació, tenen avui una repercussió internacional. Una elecció de diputats a França o Alemanya interessen a mitja Europa i no com abans de la guerra, exclusivament als països respectius. Pensi's també en les inquietuds que en el món enter desperta la crisi financiera actual d'Alemanya. Aiximateix els interessos d'una entitat bancària privada han perdut, es vulgui o no, el seu caràcter privat i tenen totes les característiques dels interessos públics. La mateixa vida de l'individu està avui, més controlada, vigilada, àdhuc en certs casos discutida dins de l'atmosfera pública. El que era individual i privatiu ha perdut molt de terreny que ha cedit a l'avenç socialitzador del temps present.

Tot això ha passat desaperebut al senyor Prieto. És natural. No val la pena de perdre el temps en coses especulatives, teòriques. Coses d'inhel·lectuals i de savis!

Però el cert és que els interessos d'un Banc no són privats pel fet senzill i palés que un gran sector de ciutadans—que com a tals necessiten apoi del Govern, puix que govern és govern de tots—tenen als seus íntimament relacionats amb els d'aquella entitat. El ciutadà que a còpia de privacions ha pogut reunir un petit capital en una casa banca és en tant que ciutadà un factor de la vida pública; l'industrial que es veu obligat a restringir les operacions a causa d'una suspensió de pagaments que li és perjudicial; és un factor de la

Campanya pro - Estatut

Per tal de prendre acords referents a l'organització de la campanya que s'ha d'emprendre pel plebiscit de l'Estatut de Catalunya, i convocats pel diputat a la Generalitat per aquest districte senyor Iglésies, ahir a dos quarts de vuit de la tarda es reuniren al Centre Republicà Autonomista representacions de les quatre societats republicanes i dels tres diaris locals.

El senyor Iglésies exposà als reunits que portava l'encàrrec de la Generalitat de posar-se en contacte amb totes les organitzacions polítiques per tal de treballar per l'èxit de l'esmentat plebiscit.

Després d'un canvi d'impressions acordaren tornar-se a reunir avui per senyalar el pla que s'ha d'establir.

EL PRIMER DIARI SOSPE PER LA DICTADURA FOU FOMENT

riquesa nacional; l'obrer que es troba en la misèria perquè la fàbrica que treballava amb el crèdit de la banca fallida, ha hagut de tancar les portes, és un resort de la producció i font de la riquesa nacional. La fallida d'un banc important, no pot ésser mai considerada com una calamitat privada sinó pública.

No compremem com el Govern no admeté al senyor Prieto la seva dimissió quan ell veié que les circumstàncies de l'hisenda nacional eren superiors a les seves forces de pigmeu. Perquè és el cas que aquí a Madrid tothom està convençut de la seva inutilitat per a ocupar el càrrec que desempenya. No pensem que un ministre hagi d'ésser un tècnic. Però tampoc un inútil. I menys encara que les inspiri les seves accions en una baixa intenció nociva, i en un esperit de capelleta. Perquè això és mantenir la tàctica indecent dels pitjors temps de la Monarquia.

E. DONATO I PRUNERA